జానకి

ఎమ్.పార్వతి

పెద్దాపురం మరిడమ్మతీర్థానికి జనం అంతా రెండెడ్ల బళ్ళమీద పక్క పల్లెటూర్ల నుంచి వచ్చిపడుతున్నారు. తులసమ్మగారి యింటి అరుగుమీద పల్లెరు అద్దకు మాట్లాడు కుని సామానుపర్చుకుని కూర్చున్నారు. రాత్రంతా జాగారం, పైగా యింట్లో పిల్లలు కొనేసుకున్నవులకి అంతులేదు. ఎక్కడ లేని చిల్లర 'ఫ్రూషు కొక్కి' అయిపోతోంది.

"పెద్దా!.. తమ్ముణ్ణి వంకకి తీసుకుని అలా పెకితిపి కెళ్ళరా నాన్న కొట్టు వెళ్ళికి వంటకోగు."

"నేను పోలేనమ్మా, అక్కడికి వెళ్ళిం తాకొవుండి డక్కీలు గిలకలు కొనాల అంటాడు."

"అమ్మా... డక్కీ... అమ్మా. ఫూరే" అని ఏడుసున్నాడు దంటాడు. జానకి దంటాడ్ని వంక నేసుకుని గుమ్మందిగబోయింది.

"అమ్మాయీ!.. నువ్వలాగ పోవాయి సి కాదు. అక్కడ వయసులో మగవాళ్ళంతా వడయాడుతున్నారు." అంది రామ్మ.

"నేను పోకూడదా అమ్మా..." అంది దీనంగా జానకి మ్మ మొహంలోకి చూస్తూ. అమ్మ తడిచెంగుమీదికి వేసుకుంటూ చర చరా ఇంటెంట్లోకి వెళ్ళిపోయింది. జానకి ఒక్కసారి తిడబటలు, తన మొహం అద్దం లోకి చూసుకుంది పదిహేడు సంవత్సరాలు తాను చాలా పెద్దది... లోకంలో తనూ సిగ్గును అర్థంయించేపెరిగి తెగ్బిపెటుకుంది. పొరిడి కిటికీలోంచి అంతా లీలగా కని పిస్తోంది. మధ్యమధ్య రోడుదుమ్ము ఎడ్ల కాళ్ళ కింద గాలికి లేచి అలుము కుంటోంది. దంటాడు యింకో సరుగుదు మానలేదు. పెద్దపుస్తకాలన్ని పర్చుకుని గుమ్మంలో కూర్చున్నాడు.

"తమ్ముడికి యీ అణాపెట్టి ఒక చక్క తెచ్చిపెట్టరా" అంది వెనక్కొలగావస్తూ, కంఠం రుద్ధమైంది.

"నువ్వు పోయి తీసుకురారాదా ఏంకే.."

"నేను పోను.." అని గదిలోకెళ్ళి మొహం చేతుల్లో దాచుకుంది.

* * *

జానకి నూతిగట్టున తోమిన అంటు గిన్నెల్ని తోలుస్తోంది. ఇవాళ ప్రొద్దు ట్నుంచి మనసులో ఏమీ బాగాలేదు. మరోకప్పుడైతే త్వరగా పనితూకి, నాట కానికి పరిగెత్తేది. పెద్దమామయ్య కంఠం గట్టిగా వినపడుతోంది. భర్తలు వచ్చినట్లు, భర్తరు లేర్పి పెరుగున్న గొప్ప మనిషి పచ్చగా దూపుగా వుంటాడు.

"ఏదమ్మా అమ్మాయి... చెంబుతో నీళ్ళు అందుకో. కాళ్ళు కడుక్కుంటాను." అని కాళ్ళు చేతులు కడుక్కుని యింట్లో కొచ్చి

"పిదిన, పిల్లలు అంతా కులాసాగా అన్నయ్యా?..."

"ఆఁ... అంతా కులాసాగా వున్నారు. గొలందర్నూకి అందరికి దగ్గులూ, రొంపలూ పట్టుకున్నాయి. కట్టెకోరాలు కొంటి గర్వం మనుషులు అన్నీ తట్టుకు చేవారు, పిల్లకాయ గాలికి, ఎండకి వాలిపోరు కొంటం." అని గట్టిగా నవ్వాడు. ఆ నవ్వుకి గానకి అదరిపడింది. ఎప్పుడూ యీ నవ్వు వింటూనే వున్నా యివాళ అనుగావున్న గుండెకి భయంగా వినిపించింది.

"నాకు ఆకలిగాలేదు అమ్మా" అంది. హరికేన్ లాంతరు వెలుగులో జానకి మొహం స్పష్టంగా కన్పించలేదు. కళ్ళు అంతలేసి చేసి చూసింది.

"ఎం?... ఎందుకని తినవు? తలనొప్పిగా వుందా ఏం?"

"ఏమీ లేదు..."

"మరి!..."

"నాకు తినాలని లేదు" అంది జానకి పోటకవలేం అనుకుంది.

రాత్రిపొద్దుపోయి పనిగట్లకి అమ్మ మంచంమీద కూడు కుంటూ నాన్నతో అంది.

"మా అమ్మగారు పిల్లదాన్ని పొడుచేసి రాను."

'ఏం... అటువంటిదేమని అమె చెప్పిందేం మే నమ్మకంగా లేదు."

"వాడు అన్ని కొట్ట వ్యవహారాల్లాగ విన పడుతున్నాయి వుంది. ఇవాళ పిల్లవాడికి లేచి పిల్ల మొహం నవ్వు లేదా రాం, పైగా రాత్రి నిద్రరితుంది కూర్చునలేదు."

"ఒంట్లో బాగుండక పోతే చెప్పాలి గాని అలా చేస్తే ఎలాగ!"

"పుస్తాలకొద్దీ విద్యాంవార్పి అరాయించు కోగలం గాని, ఒక్క మాట అరాయించుకో లేము."

"అమ్మ దాన్ని ఏక లేసిందా...?"

"పిల్లదాన్ని పొరికళ్ళ పిల్లని కట్టెల్లో పెట్టినట్లు చూస్తున్నారు. నిండా దానికి పన్నాలు గేట్లు లేవు."

జానకి యిప్పుడు హాయిగా గాలిపిల్చింది. తనతల్లి అన్నపూర్ణమూర్తి. పైగా యివాళ తనకి ఏమంత కష్టంగా లేదుగాని మొన్న మటుకు అందరి ఎదుట అంతమాటని అనడం వినిపించింది కిటికీలోంచి ఎదురుగా దీపాలు, మసకగా కనపడ్డాయి. ఆ వెలుగులో పక్కనున్న పెద్ద మొహం మసకగా గోచరిస్తోంది, నిద్దరలో ఏవో తున్నాడు. మధ్యాహ్నమల్లా పెన్ను కొనాలని మారాం చేశాడు. పెన్నుకి పది రూపాయలు కావాలి. నాన్న యిప్పుడు కొనలేనన్నాడు. గోడకి ఆనుకుని కళ్ళు నలుపుకుంటూ చాలా సేపు ఏడ్చాడు. ఇంట్లో కాని ఆడటం లేదు, కొబ్బరికాయ పెట్టె అంట్లో అంటుకోవడం

జానకి

తిలంతా పేలు పాకుతున్నట్లు ఎక దురదగా వుంది. పెద్ద ఏడ్పు మాత్రంతో తనకి కడుపులోంచి బాగా ఎత్తుకొచ్చింది. రాత్రి మామయ్యకు దబ్బున నాలుగుముక్కలు వేపుడు చేసి ముందుగా విస్తరి వేసింది. దక్కిన వాళ్లందరికి పొద్దుటి తోటకూరపులుసూ, వూరగాయాను. ఓ కొక్కసారి బుర్రలో సినిమా రీలులాగ తిరుగుతున్నాయి. హోటల్ దీపాలు ఆరిపోయాయి. అంతా చీకటయి పోయింది.

పెద్దమామయ్య గుమ్మందిగుతూ నాన్నతో అన్నాడు:

"అయితే పిల్లవాడిగురించి అన్నీ కనుక్కుంటాను!..."

"తప్పకుండా కనుక్కో..." అని నాన్న గదిలో కెళ్ళారు.

ఆవేళ మధ్యాహ్నమంతా యింట్లో చాలా హడావుడిగా వుంది. బల్లపిండి తడిపి పెట్టి బామ్మ అరటికాయ, వంకాయ సన్న ముక్కలుగా తరుగుతోంది. అమ్మ పెట్టె అడుగున దాచిన రూపాయి కొనుతీసి పెద్ద చేతులో పెడుతూ "అరమోద లేత తమలపాకులు, అరడజను అరటిపళ్లు, ఒక చెక్కపొడి పొట్లాం..." అని నుదుట చెయ్యి పెట్టుకుని యింకా కావలసిన సామాను జ్ఞాపకం తెచ్చుకుంటోంది.

"మధ్యాహ్నం బడికూడా లేదు. ఊళ్ళ ప్రాణం తీస్తున్నావమ్మా" అన్నాడు గుణుస్తూ.

"పెద్దా, ఇలాటిరోజున దేవుణ్ణి తల్చుకుంటూ చేయాలి బాబూ...మనసులో ఏ చికాకు, విసుగు పెట్టుకోకు నాయనా" అని తల నిమిరింది. జానకి మనస్సాంతా అయింది బాజా బందుబాబాయికి నప్ప లేదు. ఇంత కన్నా మంచిబట్టలుమాత్రం ఎవరు తేగలరు! ...అని తనలో నవ్వుకుంది.

మళ్ళీ యివాళిల్లా అందరూ యుద్ధరంగంలో ఓడిపోయిన సైనికుల్లాగ డీలాపడి పోయారు. అమ్మకిమాత్రం ఏమాత్రం చలనం లేదు. యథావిధిగా అన్ని కార్యక్రమాలు నిర్వర్తించి పద్దులు రాస్తూ కూర్చుంది. జానకి అర్థంకాని వేదనతో కుంగిపోయింది. భూమాత తనని అథః పాతాళంలోకి విడి అణచివేసి నట్లయింది.

"నాన్న అలా ఎందుకురాలేరమ్మా..." అంది తల్లిముందు పీటకోళ్ళమీద కూర్చుంటూ. ఇలా అడగటానికి సిగ్గుగా వా చేస్తోంది. కాని యింక అడగకుండా వుండనూ లేకపోయింది.

"అందరూ అంతేనమ్మా. ఎప్పటికో ఎవరో మనకి అదృష్టం కలిసిన నాడు ... అనిఅంటారు. వీరికోసం నువ్వు దిగాలిపడిపోకు. ఇంకా నీతమ్ముళ్ళు బడిలో కెళ్లి చదువుకుంటున్నారు. కాని, మా కొంపా నా కుం లేదు. ఎవరో మనిపెట్టి మా బాధ తీర్చుకుంటా మనుకుంటున్నాం. స్వార్థపరులం..." అని కంట తడిపెట్టుకుంది. ఇంతభావం అమ్మ ఎప్పుడు చేర్చుకుందో జానకి గ్రహించలేక పోయింది.

"నావల్ల..." అని తలదించుకుందిజానకి.

"నీవల్ల మాకేం కష్టం లేదు జానకీ!.... ఈకష్టం రేపు మీపిల్లలకీ మిగులుతారు. ఇదంతా ప్రపంచ ధర్మం.. ఇంకవెళ్లి నీపని చూసుకో...." అంది చెయ్యిపట్టి పెట్టుకూ.

* * *

పెళ్లి వారంతా హడావుడిగా పందిట్లో కొచ్చి కూర్చున్నారు. వియ్యంకుడు ఐదు వందలు మిగిలిపోయింది పనికిరాదని పట్టు పట్టాడు. జానకి తల్లి పెద్దమామయ్య చేతిలో నానిన రెండుజతల గాజులు, మెళ్లో రెండు పేటల గోవర్ధనం గొలుసుతీసి చేతిలో పెట్టింది.

"భగవంతుడా! ఈ పెళ్లి నిర్విఘ్నంగా జరిపించి నా పిల్లని ఆశీర్వదించు..." అని మొక్కరిల్లింది. జానకి కళ్లముందు తనకి జ్ఞానం వచ్చిన యీ ఆరు సంవత్సరాల్నుంచి ఆ లేత కష్ట సుఖాలు తిరిగాయి. కాని ఇవాళ్టి రోజుమాత్రం తను ఎప్పటికీ మర్చిపోలేదు.

* * *

కండక్టరు ఈలవేశాడు. బస్సు కదిలింది. జానకి తుదిసారిగా అమ్మని, తమ్ముళ్ని, పెద్దని చూస్తూ మొహపక్కకి తిప్పింది.

"మీవాళ్లకోసం బెంగ పెట్టుకోకు పాపం..." అని నవ్వారువారు.

"లేదు..." అని తలదించుకుంది.

"మా యింట్లో అలవాటు తవేనా కొంచెం కష్టంగా వుంటుంది. నాకు ప్రొద్దుటే మ్యాలు. మా అమ్మకి మడి ఆచారం అదీను."

"నాకేం కష్టంలేదు..."

"నా జీతంతో అందరూ బతకాలి. మా అన్నయ్య దమ్మిడీ రాల్చడు. మా నమ్ముడి చదువు, చెల్లెళ్లు, వాళ్ళంతా..."

"నా కన్నీ తెలుసు...మా యింట్లోనూ నాకు తమ్ముళ్లు అందరూ వున్నారు." అంది భర్త మొహంలోకి చూస్తూ.

'చాలాగ నువ్వు కష్టపడాలి... మనకు పిల్లలకలి పెద్దవాళ్ళయి మనకి అండగా వుండేదాకా..." అని గట్టిగా నవ్వారు. ఆ నవ్వు జానకి హృదయంలో తరంగాలుగా పాకింది. ప్రపంచం, తీరీతి అన్నీ అర్థం చేసుకోగలింది. ఇంతకన్నా తను ఎక్కడికెళ్ళినా ఏ ప్రతిధ్వనులూ విన్పించవు.

పోనా కొనాలా...!

"వద్దు..." అని తలదించుకుంది.

"ఆ మాత్రం లేకనా భయపడుతున్నావ్! అవసరమైతే వందలకి వందలు తెచ్చి నీ ఒళ్లో పోయగలను......నాకు కావలసింది గౌరవం, మంచి, స్వచ్ఛత..." ఇంకా ఏదో చెప్పుకుపోతున్నారు. జనం గోలలో అవన్నీ కలిసిపోయాయి. కా ము క ం ద్ర పురంలో బస్సు ఆగింది... ☆

60
సంవత్సరాలుగా
స్త్రీ జనులతో
సన్నిహిత
బాంధవ్యము
కలది

లోధ్ర
స్త్రీల ఆరోగ్య
సౌభాగ్యములకు
కేసరి కుటీరం
ప్రైవేట్ లిమిటెడ్
రాయపేట, మద్రాసు-14.

శ్రీ సత్య వారి
స్కిన్‌డెక్స్
గజ్జి, తామర, పుండ్లు.
మొదలగు చర్మవ్యాధులకు
దివ్యౌషధము
శ్రీ సత్య కెమికల్స్ & డ్రగ్స్